

[Glistrup]

pegede, at indkomstskattelovgivningen er aldeles meningsløs og aldeles tåbelig, mener hr. Wilhjelm, at deraf skulle logisk følge, at jeg skulle støtte de forslag, som venstresocialisterne har fremsat her i dag, fordi – tror hr. Wilhjelm – de skulle gøre indkomstskattesystemet bedre. Nej, det, jeg påviste, var, at indkomstskattesystemet som sådant er aldeles ubrugeligt og umuligt i nu- og fremtidens samfund. Det kan overhovedet ikke tilpasses, om man så indkommer på denne krigstidscykelslange, som det har udviklet sig til, og sætter endnu flere lapper på. Det, som venstresocialisterne vil med deres forslag her, er jo ikke andet end den type lapperier ved at søge efter det tabte paradys, ved at ændre lidt her og lidt dér, som man kendte så glimrende også forud for den 30. januar 1971, og som var basis for mit angstråb ved denne lejlighed, da jeg sagde: vi skal af med hele dette indkomstskattesystem, lad os få det totalt forkastet. Det stod jeg for den 30. januar 1971, og det står jeg for i januar 1979. Og jeg skal love hr. Wilhjelm, at har vi ikke fået indkomstskattesystemet afskaffet forinden, står jeg også for det i januar 1989 og i januar 1999, for det er indkomstskattesystemet som sådant, vi skal have afskaffet, og det gør hr. Wilhjelm ikke. Han vover sig bare længere ud i urskovens labyrinter og får kun ødelagt tingene yderligere, så der er al mulig grund til, at jeg i troskab mod min politiske ungdom ikke vil følge med ud på den galej, som hr. Wilhjelm disker op med.

Hr. Ellemann-Jensen mente, at det faktisk var ret så forfærdeligt, at jeg kunne sige, at lov er lov og lov skal brydes, og forfærdelsen blev helt kraftig, dengang det ikke mere var hr. Ellemann-Jensen, der åbenbart er vant til så meget, men derimod hans satellit fra kristeligt folkeparti, der begyndte at tale. Så syntes man, at det var virkelig aldeles forfærdeligt. Ja men er man da ikke klar over, at det, man er valgt ind i folketinget for, er at være medlem af den lovgivende magt, og det vil sige for at bryde lovene. Folketingets opgave er én eneste, og det er at bryde de gældende love og gøre lovene bedre, end de er i øjeblikket. Hvordan kan et menneske, der som hr. Arne Bjerregaard har været medlem af folketinget igennem så lang en årrække, være forfærdet over, at man siger, at lovene skal brydes. At hr. Ellemann-Jensen, der er mere ny herinde, eventuelt kan synes, det var

lidt slemt og lidt revolutionært i hans øren, kan man måske tilgive ham, men det er således, at vi sidder her med ét eneste formål, nemlig hele tiden at bryde de gældende love for at lave dem bedre og få lavet en bedre lovgivningstilstand.

Hr. Bollmanns misforståelse lå nede på det mindre væsentlige plan. Det var problemet om, hvorvidt jeg mente, at vi helt skulle have udryddet begrebet folketingsbeslutninger fra forretningsordenen. Det skal vi ikke, men vi skal bare være klar over, hvad der er forslag om at ændre i egentlig lovgivning, sådan som disse 7 forslag, som vi behandler her, fra venstresocialisterne er. Det er en uskik og en uting, som kun hører til i partier fra den bløde mellemvares triste område inden for dansk politik hen over midten, eller hvad det er, de plejer at kalde sig. Det er kun de mennesker, der kommer og siger, at det, der virkelig hører hjemme i klar og markant lovgivningstale, i stedet for skal indrettes som beslutninger. Folketingsbeslutninger kan have mening på mange felter, hvor man f. eks. vil gribe ind i regeringens administration, opfordre den til, for bare at nævne noget, i FN at virke for sproget esperanto eller i EF at virke for, at parlamentets hjemsted bliver Bruxelles, eller andre ting, som ikke er ændringer i selve den gældende lovgivning. Der hører folketingsbeslutninger hjemme. Derimod hører folketingsbeslutninger ikke hjemme på det område, som VSerne her befarer sig med. Her er der tale om, at det er lovgivningen, der skal ændres i, og derfor havde det været mere ligetil og mere tiltalende med lovforslag, i stedet for at VSerne i beslutningsform påkalder sig regeringens assistance, for det er jo faktisk det, en beslutning går ud på, at man gerne vil have regeringen som en slags vinkelskriver for at få gennemført sine synspunkter. Her er det, at VSerne skuffer mig, når de virkelig tror, at det er folk som den skatte- og afgiftsminister, vi har, eller andre, der skal føre pennen, når man virkelig skal udforme, hvad venstresocialisterne mener, når man føler sig så forbrødet med ham, at man mener – og det er det, der ligger i at fremsætte dette som forslag til folketingsbeslutning – han nok vil være den, der bedre kan udtrykke venstresocialisternes tanker mere specifikt. Det er der altså kommet ud af, at venstresocialisterne har været herinde så længe. Kunne de dog